

Phần 25

III

“**P**aul,” mẹ gọi. Tiếng giày cao gót nện chát chúa lên những bậc thang chùi sáng bóng và sau đó mẹ đã đứng trên ngưỡng cửa, thon thả và hợp một trong bộ vest màu xanh hải quân gồm váy bó và áo độn vai dày. Dù mắt vẫn nhắm tịt, nhưng Paul cũng thấy những gì mà mẹ cậu nhìn thấy: quần áo vút vung vãi khắp sàn nhà, một chồng album và các bản nhạc, chiếc ghi ta cũ đưa vào góc phòng. Mẹ lắc đầu thở dài. “Dậy đi, Paul,” bà quát. “Mau lên.”

“Ôm,” thằng bé thều thào, rồi kéo chăn trùm kín đầu, cố rặn ra giọng khàn đặc. Xuyên qua lớp sợi dệt thưa của chiếc chăn hè nó vẫn nhìn thấy mẹ, tay chống nạnh. Ánh nắng buổi sớm sáng rực trên tóc bà, vừa mờ nhuộm hôm qua, lấp lánh sắc đỏ ánh vàng. Cậu nghe thấy mẹ nói chuyện điện thoại với dì Bree, mô tả những lọn tóc nhỏ được cuộn trong giấy bạc và hấp như thế nào.

Mẹ vừa rán thịt bò xay vừa nói chuyện, giọng điềm tĩnh, mắt bà đỏ hoe vì khóc lúc trước đó. Bố đã mất tích, ba ngày nay không ai biết ông còn sống hay đã chết. Đến tối hôm qua ông quay về, đi qua cửa như thể ông chưa bao giờ biến mất, và giọng nói gay gắt của hai người đội lên tận tầng hai suốt hàng giờ liền.

“Con nghe đây,” bà liếc nhìn đồng hồ nói. “Mẹ biết con không ôm, làm sao con ôm bằng mẹ được. Mẹ cũng muốn ngủ cho hết ngày luôn đây. Thề có trời. Nhưng mẹ không được ngủ, nên con cũng không được ngủ. Bây giờ thì ra khỏi giường và thay quần áo mau lên. Mẹ sẽ thả con ở trường.”

“Họng con rất quá,” nằn nì, cố giả giọng khàn khàn.

Mẹ lưỡng lự, nhắm mắt, rồi lại thở dài, và Paul biết cậu đã thắng.

“Nếu con đã ở nhà, thì chỉ được ở nhà thôi đấy,” bà đe. “Cấm có la cà với nhóm tứ tấu của con. Còn nữa - nghe cho rõ đây - con phải dọn ngay cái chuồng lợn này đi. Mẹ không đùa đâu, Paul. Mẹ đã có đủ thứ phải lo rồi.”

“Vâng,” cậu rên rỉ. “Rồi ạ. Con sẽ dọn.”

Mẹ đứng một lúc nữa mà không nói năng gì. “Chuyện này quả thật rất khó khăn,” cuối cùng bà nói. “Khó khăn với cả mẹ nữa. Mẹ muốn ở bên con, Paul ạ, nhưng mẹ đã hứa đưa dì Bree đến gặp bác sĩ rồi.”

Cậu tí khụy tay nhồm dậy, hơi giật mình khi nghe giọng nói u ám của mẹ. “Dì ổn chứ ạ?”

Mẹ cậu gật đầu, nhưng bà đang nhìn ra ngoài cửa sổ nên không thấy ánh mắt cậu. “Mẹ nghĩ thế. Nhưng dì sắp phải làm ít xét nghiệm nên cũng hơi lo. Chuyện đây là bình thường thôi. Mẹ đã hứa từ tuần trước là sẽ cùng đi. Trước khi xảy ra chuyện với bố con cơ.”

“Không sao đâu,” Paul nói, vẫn nhớ phải giả giọng khàn khàn. “Mẹ nên đi với dì. Con ổn mà.” Cậu nói bằng giọng vỗ về nhưng một phần trong thâm tâm cậu vẫn hy vọng bà sẽ không để ý đến những gì vừa nói ra, rằng bà sẽ ở nhà.

“Cũng không lâu đâu. Mẹ sẽ về nhà ngay.”

“Bố đâu ạ?”

Bà lắc đầu. “Mẹ không biết. Không có ở nhà. Có gì lạ đâu?”

Paul không đáp, chỉ ngả lưng xuống giường và nhắm mắt lại. *Không lạ lắm, cậu thầm nghĩ. Chẳng lạ gì cả.*

Mẹ vuốt nhẹ tay lên má Paul, nhưng cậu không động dậy, rồi bà đi mất, để lại một khoảng mát lạnh trên má nó nơi tay bà vừa chạm vào. Dưới nhà, có tiếng cửa đóng sầm sầm; tiếng dì Bree nói vọng lên từ ngoài sảnh. Bao năm qua hai chị em đã trở nên rất gắn bó, mẹ Paul và dì Bree, gần gũi đến mức trông hai người bắt đầu giống hệt nhau, dì Bree cũng có mái tóc nhuộm highlight vàng, tay xách lưng lẳng chiếc ca táp. Dì vẫn là người sành điệu và dễ hòa đồng, vẫn là người ưa mạo hiểm, là người luôn khuyên Paul làm theo những gì trái tim mách bảo và nộp đơn vào học ở Juilliard như cậu hằng mong muốn. Ai cũng quý Bree: vì sự phiêu lưu và tính tình cởi mở của dì. Dì đã đem lại rất nhiều hợp đồng lớn cho công ty. Dì và mẹ là hai sức mạnh hỗ trợ cho nhau, cậu từng nghe dì nói thế. Và Paul cũng nhận thấy điều đó. Dì Bree và mẹ đã đi xuyên suốt cuộc đời của nhau như răng với môi, người này không thể sống thiếu người kia, nhưng luôn luôn xung khắc nhau. Liên sau đó, giọng hai người hòa lẫn vào nhau, trao đổi qua lại, nối tiếp bằng tiếng cười buồn bã của mẹ cậu, tiếng cửa đóng sập lại. Cậu ngồi nhồm dậy, vươn vai. Tự do rồi.

Căn nhà lặng như tờ, chỉ nghe bình đun nước nóng phát ra tiếng ro ro. Paul đi xuống nhà và đứng trong khoảng sáng mát rượi hắt ra từ tủ lạnh, lấy tay không bốc mì ống trộn pho mát đựng trong đĩa Corningware, mắt sục sạo khắp các ngăn tủ. Chẳng có gì mấy. Trong tủ đá thằng bé tìm thấy sáu hộp bánh quy Girl Scout, vị sô cô la bạc hà. Cậu vốc một nắm đầy bỏ vào mồm, rồi chiêu thẳng một ngụm sữa từ bình nhựa để trôi hết bánh sô cô la mát lạnh. Thêm một vốc nữa, xong xuôi, bình sữa lủng lẳng trên tay, thằng bé đi qua phòng khách,

nơi những tấm chăn của bố nó được trải gọn ghẽ trên chiếc sofa, để tới phòng làm việc.

Cô gái vẫn ở đó, còn đang ngủ. Cậu bỏ vào mồm một chiếc bánh nữa, để bạc hà và sô cô la tan chảy từ từ trong miệng, vừa ngắm nhìn cô gái. Đêm qua những tiếng chì tiếng bấc nghe đã thành quen tai của bố mẹ đội lên tận phòng Paul, và mặc dù họ có đang cãi cọ, cục đá chặn trong họng Paul khi nghĩ đến bố nằm chết ở một xó xỉnh nào đấy, bố ra đi mãi mãi - ngay lập tức đã tan biến. Paul ra khỏi giường và định đi xuống nhà, nhưng đến chiếu nghỉ nó dừng lại, quan sát cảnh tượng đang diễn ra: bố cậu mặc một cái áo sơ mi trắng đã mấy ngày liền chưa giặt, chiếc quần âu lấm đầy bùn, nhàu nhĩ và nhăn nhúm, râu mọc lờm chớm khắp mặt còn mái tóc thì rối như tổ quạ; mẹ cậu mặc áo choàng xa tanh màu hồng đào và đi dép bông trong nhà, hay tay khoanh lại trước ngực, mắt nheo nheo, còn cô gái này, người lạ mặt này, đứng trên ngưỡng cửa trong chiếc áo khoác đen rộng thùng thình, bấu chặt ngón tay vào cổ tay áo. Giọng của bố mẹ trộn lẫn vào nhau, gay gắt. Cô gái ngược lên, bứt ra khỏi con giận dữ quay cuồng. Mắt cô chạm mắt Paul. Cậu nhìn chằm chằm, dò xét: vẻ mặt xanh xao và ánh mắt hoang mang của cô, đôi tai như được chạm khắc tinh tế. Mắt cô ánh lên một màu nâu trong trẻo, tràn ngập vẻ mệt mỏi. Paul đã muốn bước xuống cầu thang và khum tay ôm lấy khuôn mặt cô.

“Ba ngày,” mẹ đang nói, “rời anh quay về - trời ơi, anh nhìn anh xem, David - trong cái bộ dạng này lại còn thêm cả cô gái này nữa. Đang có thai, có phải anh vừa nói thế không? Còn tôi thì phải cho cô ta vào nhà mình, không được hỏi han gì thêm sao?”

Cô gái bỗng lúng túng và nhìn lảng ngay đi, còn mắt Paul thì lướt xuống dưới bụng cô, trông khá phẳng dưới lớp áo khoác, có điều cô đã đặt một tay lên đó như để che chắn và thẳng bé nhìn thấy cái bụng hơi phồng lên dưới lớp áo len cô mặc. Cậu đứng thật im. Cuộc cãi cọ vẫn tiếp tục, dường như sẽ còn lâu mới kết thúc. Cuối cùng, mẹ, môi mím chặt không nói thêm lời nào, kéo những chăn, ga, gối trong tủ ra và ném xuống cầu thang vào người bố, người đã trịnh trọng nắm khuỷu tay cô gái, dẫn cô vào phòng làm việc.

Giờ thì cô ngủ trên chiếc sofa gấp, đầu ngoẹo sang một bên, một tay sã xuống sát mặt. Cậu ngắm nghía cô, làn mi của cô hơi chuyển động, ngực khẽ phập phồng. Cô nằm ngửa; bụng hơi vòng lên như một làn sóng. Da thịt Paul bỗng nhận nhạo cả lên, và cậu thấy hoảng. Cậu đã làm tình với Lauren Lobaglio sáu lần kể từ tháng Ba. Cô ả thường la cà đến xem các buổi tập của nhóm nhạc tứ tấu suốt nhiều tuần lễ, chỉ nhìn cậu, không nói năng gì: một đứa con gái nghiện, nhưng xinh đẹp, và kỳ dị. Một buổi chiều cô ả ngồi nán lại cho đến khi tất cả những thành viên khác trong nhóm nhạc về hết, chỉ còn lại hai người bọn họ trong không gian tĩnh lặng của ga ra, ánh sáng xuyên qua kẽ lá ngoài sân in những cái bóng rung rinh lên nền bê tông. Cô ta kỳ dị nhưng quyến rũ, với mái

tóc dài suôn dài, đôi mắt đen lay láy. Cậu vẫn ngồi trên chiếc ghế bập bênh cũ, chỉnh dây đàn ghi ta, phân vân không biết có nên tiến đến chỗ cô ả đang đứng cạnh bức tường treo dụng cụ và hôn ả không.

Nhưng chính Lauren mới là người bước sang bên kia phòng. Cô ả đứng trước mặt Paul một giây, rồi ngã vào lòng cậu, vấy tóc lên cao, để lộ đôi chân thon trắng muốt. Người ta vẫn thường nói: nếu Lauren Lobaglio đã thích ai thì cô ả sẽ phải chiếm cho bằng được mới thôi. Paul chưa từng nghĩ lời đồn đại này là thật, nhưng cậu đã ở đó, luôn tay xuống dưới chiếc áo thun của cô ả, làn da cô thật ấm áp, bầu vú mềm mướt như nhung dưới bàn tay cậu.

Không nên làm thế. Cậu biết, nhưng cũng giống như khi người ta bị trượt ngã: một khi đã sẩy chân, bạn không thể tự dừng lại cho đến khi có một vật gì khác cản bạn lại. Cô ả vẫn luẩn quẩn xung quanh như trước, có điều cảm giác bây giờ rất kích thích, và mỗi khi chỉ còn lại hai người, cậu lại chạy sang bên kia phòng hôn hít ả, lướt tay lên làn da lưng mướt như xa tanh của ả.

Cô gái đang ngủ trên giường thờ dài, đôi môi hơi mấp má. *Dính vào là toi đấy*, mấy thằng bạn cũng đã cảnh báo cậu về Lauren như thế. Nhất là Duke Madison, thằng này đã phải bỏ học để cưới cô bạn gái từ năm ngoái, bây giờ nó gần như không còn chơi piano nữa, được lúc nào sờ đến cây đàn thì mặt mũi đều lộ rõ vẻ chán chường phờ phạc. *Cứ làm cho nó dính bầu là mày tàn đời ngay*.

Paul ngắm nhìn cô gái, làn da xanh xao và mái tóc dài sẫm màu, những đốm tàn nhang rải rác. Cô ta là ai nhỉ? Bố cậu, một người máy móc, dễ dự đoán như một cái đồng hồ, đã biến mất hoàn toàn. Đến ngày thứ hai mẹ cậu báo cho cảnh sát, họ tỏ ra dửng dưng, thậm chí còn đùa bỡn, cho đến khi người ta tìm thấy chiếc ca táp của bố cậu trong phòng giữ hành lý của viện bảo tàng ở Pittsburgh, va li cùng máy ảnh của ông ở khách sạn. Họ bắt đầu điều tra một cách nghiêm túc. Người ta đã thấy ông ở gần bàn lễ tân, tranh luận với một phụ nữ tóc sẫm. Cô này hóa ra là một nhà phê bình nghệ thuật, bài phê bình về buổi triển lãm sau đó đã được đăng trên các báo ở Pittsburgh với lời lẽ không lấy gì làm dễ chịu lắm.

Chẳng có gì phải giấu giếm cả, cô ta đã nói hết cho cảnh sát biết.

Rồi đến tối qua, chiếc chìa khóa được tra vào ổ và bố cậu bước vào nhà, dẫn theo một cô gái có thai mà ông nói rằng mình vừa gặp, ông không thể giải thích được vì sao cô lại ở đây. Ông chỉ nói cộc lốc là cô cần được giúp đỡ.

Có cả ngàn cách để giúp, mẹ cậu đã nói thẳng, nhắc đến cô gái như thể cô không đứng ở sảnh chờ, trong chiếc áo khoác rộng thùng thình vậy. *Anh có thể*

đưa tiền. Không thì đưa cô ta đến nơi dành cho các bà mẹ đơn thân cũng được. Chứ không phải là biến mất tâm mất tích mà không nói một lời nào rồi lại lù lù quay về cùng một cô gái lạ đang bụng mang dạ chửa thế này. Trời ơi, David, anh không biết vì sao? Mẹ con tôi đã phải gọi cảnh sát! Chúng tôi cứ nghĩ anh đã chết rồi cơ đấy.

Có khi anh đã chết rồi, ông đáp, và câu trả lời kỳ dị của ông đã dập tắt sự phản đối của mẹ, khiến Paul đứng như đóng đinh tại chỗ trên cầu thang.

Muốn tìm ra những điều cô biết về bố cậu.

Mắt cô chớp chớp rồi mở ra, cô nhìn cậu chăm chăm một lúc, vẫn còn mông lung. Sau đó cô bật dậy rất nhanh, đưa tay vuốt vội mái tóc. Cô đang mặc chiếc áo thun cũ bạc phếch của cậu, chiếc áo màu xanh có biểu tượng của đội Kentucky Wildcats chạy ngang trước ngực mà cậu đã mặc cách đây nhiều năm khi tập chạy. Cánh tay cô dài và mảnh mai, lấm lấm; cậu còn thoáng thấy làn da mượt mà dưới cánh tay, lỗ chân lông, cùng đường cong mềm mại nhô lên của bầu ngực.

“Cậu nhìn cái gì thế?” Cô thả chân xuống sàn.

Cậu lắc đầu, không nói được gì.

“Cậu là Paul,” cô nói. “Bố cậu đã kể cho tôi rồi.”

“Thật à?” cậu hỏi, ghét cái giọng nôn nóng của chính mình. “Ông ấy nói gì?”

Cô nhún vai, gài tóc ra sau tai, và đứng dậy. “Xem nào. Cậu rất cứng đầu. Cậu ghét ông ấy. Cậu là một tay chơi ghi ta thiên tài.”

Paul cảm thấy hơi nóng dâng lên đầy mặt. Bình thường cậu vẫn nghĩ rằng ông thậm chí còn không nhìn thấy cậu, hoặc nếu có thì cũng chỉ nhìn theo những tiêu chuẩn mà cậu chẳng thể đáp ứng.

“Tôi không ghét ông ấy,” cậu đáp. “Ngược lại là đằng khác.”

Cô khom người thu chần gói lại, rồi ngồi xuống, tay vẫn ôm cả đống chần, mắt nhìn quanh.

“Chỗ này đẹp quá,” cô nói. “Rồi có ngày tôi cũng sẽ có một căn nhà đẹp như thế này.”

Paul cười hoảng. “Cô đang có thai,” cậu nói. Đó là nỗi sợ hãi của riêng cậu trong căn phòng đó, nỗi sợ hãi dâng lên mỗi lần cậu lấy bẫy đi ngang qua ga ra đến chỗ Lauren Lobaglio, bị cuốn hút bởi ham muốn nhục dục không thể cưỡng lại của chính mình.

“Phải. Thế thì sao? Tôi có thai. Chứ có chết đâu.”

Cô đập lại bằng giọng thách thức, nhưng trong đó có cả sự hoảng sợ, sự hoảng sợ mà chính Paul đôi khi cũng cảm thấy, lúc choàng tỉnh giữa đêm khuya, giữa giấc mơ về Lauren, hơi ẩm cùng cảm giác mượt mà và giọng nói của cô ả thì thào vào tai cậu, cậu biết mình không thể dừng lại được dù cả hai đang kéo nhau rơi xuống vực thẳm.

“Cũng có khác gì đâu,” cậu nói.

Cô ngược lên giận dữ, nước mắt vòng quanh, như thể cậu vừa tát thẳng vào mặt cô.

“Tôi xin lỗi,” cậu nói. “Tôi không có ý gì đâu.”

Cô vẫn khóc nức nở.

“Thế cô làm gì ở đây?” cậu chì chiết, cáu tiết vì cô cứ khóc mãi, vì chính sự hiện diện của cô ở đây. “Ý tôi là, cô nghĩ mình là ai mà dám bám chằng chằng lấy bố tôi về đến tận đây?”

“Tôi chẳng nghĩ mình là ai cả,” cô nói, cách nói của Paul khiến cô hơi hoảng, cô lau khô mắt, tỏ ra cứng cỏi và xa cách hơn. “Mà tôi cũng không đòi đến đây. Đây là ý của bố cậu đấy chứ.”

“Nghe chả hợp lý gì cả,” Paul nói. “Sao ông ấy phải làm thế?”

Cô nhún vai. “Làm sao mà tôi biết được? Tôi đang sống trong căn nhà cũ nơi ông ấy lớn lên thì ông ấy nói là tôi không thể tiếp tục sống ở đó nữa. Đó là nhà của ông ấy, đúng không? Tôi còn nói gì được đây? Sáng ra chúng tôi đi bộ xuống thị trấn, ông ấy mua vé xe buýt rồi chúng tôi về đến đây. Đi xe buýt thật kinh khủng. Chuyển bến lâu không thể tưởng nổi.”

Cô túm mớ tóc dài ra sau gáy rồi cột chặt lại kiểu đuôi ngựa, Paul ngắm nhìn cô, thầm nghĩ đôi tai của cô thật xinh xắn, tự hỏi không hiểu bố cậu có thấy cô xinh đẹp không.

“Căn nhà cũ nào cơ?” Paul hỏi, đột nhiên cảm thấy có gì đó vừa sắc nhọn vừa nóng bỏng xuyên vào ngực mình.

“Tôi nói rồi mà. Căn nhà nơi bố cậu lớn lên ấy. Tôi đã sống ở đó. Tôi chẳng còn nơi nào khác để đi cả,” cô nói thêm, mắt liếc ra cửa.

Paul bỗng thấy trong mình tràn ngập một thứ cảm xúc không thể gọi tên. Ghen tị, có lẽ vậy, vì cô gái này, kẻ xa lạ xanh xao gầy guộc với đôi tai xinh xắn này, đã từng ở một nơi rất có ý nghĩa với bố cậu, nơi mà chính cậu cũng chưa

bao giờ nhìn thấy. Để khi nào bố sẽ đưa con đến đó, bố cậu từng hứa như thế, nhưng bao nhiêu năm đã trôi qua và ông không bao giờ nhắc lại chuyện đó nữa. Dù vậy Paul chưa bao giờ quên, cái dáng bố cậu ngồi giữa căn buồng tối ngổn ngang, cẩn thận nhất từng tấm ảnh lên. Mẹ của bố, Paul ạ, bà nội của con. Bà đã sống một cuộc đời cơ cực. Bố có một cô em gái, con có biết không nhỉ? Tên cô là June. Cô hát rất hay, giỏi nhạc, giống y như con ấy. Tới bây giờ cậu vẫn còn nhớ mùi hương của bố sáng hôm đó, một mùi hương sạch sẽ, ông đã ăn mặc chỉnh tề để đến bệnh viện, tuy vậy ông vẫn ngồi lại trên sàn buồng tối, tâm tình như thể ông có tất cả thời gian trên đời này. Để kể câu chuyện mà Paul chưa từng nghe bao giờ.

“Bố tôi là bác sĩ,” Paul nói. “Ông ấy thích giúp đỡ mọi người.”

Cô gật đầu rồi nhìn thẳng vào cậu, mặt tràn ngập cảm xúc gì đó - thương hại, đó là thứ cảm xúc mà cậu đọc thấy, từng đầu ngón tay cậu như nóng ran lên.

“Gì?” cậu hỏi.

Cô lắc đầu “Chẳng có gì cả. Cậu nói đúng. Tôi cần được giúp đỡ. Thế thôi.”

Một lọn tóc tuột khỏi cái đuôi ngựa rơi xuống mặt cô, một lọn tóc rất sẫm ánh đỏ, cậu nhớ lại mái tóc ấy mềm mại biết mấy khi cậu chạm vào lúc cô đang ngủ, mềm và ấm, cố kìm nén ước muốn được giơ tay giải lọn tóc ra sau tai cô.

“Bố tôi có một cô em gái,” Paul nói, nhớ lại câu chuyện và giọng nói đều đều, nhẹ nhàng của bố cậu, để thử xem có thật cô đã ở đấy không.

“Tôi biết. June. Cô ấy được chôn cất ở sườn đồi phía trên ngôi nhà. Chúng tôi cũng đã đến đấy rồi.”

Cảm giác nóng ran thoáng qua giờ bùng lên khắp người, khiến hơi thở của cậu trở nên nhẹ và nóng. Nếu cô biết chuyện này thì cũng có gì quan trọng đâu? Có gì khác đâu? Thế nhưng cậu không thể ngăn nổi mình tưởng tượng ra cô ở đó, đi lên sườn đồi, theo gót bố cậu tới nơi mà cậu chưa bao giờ nhìn thấy.

“Thế thì sao?” cậu nói. “Ừ thì cô đã từng ở đó rồi, thì sao nào?”

Dường như cô định nói gì đó, nhưng rồi cô quay đi và bước qua phòng vào bếp. Mái tóc sẫm màu của cô buộc thành một dải dài, khẽ nảy trên lưng. Vai cô gầy và mảnh, cô bước đi chậm rãi, vờ vẻ duyên dáng cẩn trọng, hệt như một vũ công.

“Đợi đã”, Paul gọi với theo nhưng khi cô dừng bước cậu lại chẳng biết phải nói gì.

“Tôi cần một chỗ ở,” cô ngoảnh đầu lại, dịu dàng nói. “Cậu chỉ cần biết thế thôi, Paul ạ.”

Cậu nhìn cô đi vào trong bếp, nghe thấy tiếng cửa tủ lạnh mở ra rồi đóng lại. Sau đó cậu lên gác lấy chiếc cặp giầu kỹ trong ngăn kéo cuối cùng ra, chiếc cặp đựng đầy những tấm ảnh cậu đã giữ lại từ cái đêm nói chuyện với bố.

Cậu mang những tấm ảnh cùng cây đàn ghi ta ra hiên nhà, cời trần, đi chân đất. Cậu ngồi trên xích đu chơi đàn, mắt vẫn dõi theo cô gái khi cô di chuyển giữa các phòng: bếp, phòng khách, phòng ăn. Nhưng cô hầu như không làm gì nhiều, chỉ ăn ít sữa chua rồi đứng hồi lâu trước giá sách của mẹ cậu, lấy một cuốn tiểu thuyết và ngồi vào sofa.

Cậu vẫn tiếp tục chơi đàn. Âm nhạc xoa dịu tâm hồn cậu theo cách mà không thứ gì khác có thể thay thế được. Cậu lạc vào một hành tinh khác nơi những ngón tay cậu dường như tự cử động. Từng nốt nhạc đã ở sẵn đó, nốt này nối tiếp nốt kia. Cậu chơi một mạch đến hết bản nhạc rồi dừng tay đàn, mắt nhắm nghiền, để những nốt nhạc tan dần trong không trung.

Không bao giờ lặp lại nữa. Thứ âm nhạc này, giây phút này, không bao giờ nữa.

“Chà chà.” Cậu mở mắt ra và thấy cô đang đứng tựa vào khung cửa. Cô đẩy cánh cửa lưới bước ra ngoài hiên, tay cầm một cốc nước, và ngồi xuống. “Chà, bố cậu nói đúng thật,” cô nói. “Tuyệt quá.”

“Cảm ơn,” cậu đáp, đầu cúi xuống để giấu nỗi sung sướng, đúng là gã trúng chỗ ngựa có khác. Âm nhạc đã xoa dịu cậu; cậu không còn cái giận nữa. “Còn cô thì sao? Cô có chơi nhạc không?”

“Không. Tôi từng học đàn piano thôi.”

“Ở nhà tôi cũng có một cây đàn piano đấy,” cậu nói, đoạn gật đầu ra hiệu về phía cửa. “Chơi thử đi.”

Cô mỉm cười, mặc dù đôi mắt vẫn nghiêm nghị. “Thôi. Cảm ơn cậu. Tôi đang không có hứng. Vả lại, cậu chơi hay quá đi mất. Y như dân chuyện nghiệp ấy. Tôi có chơi ‘Gửi Elise’ hay bản nào thì cũng xấu hổ với cậu lắm.”

Cậu cũng mỉm cười. “Gửi Elise à. Bản đấy tôi cũng biết. Chúng ta có thể chơi song tấu.”

“Song tấu à,” cô lặp lại, gật gù, rồi hơi cau mày. Sau đó cô nhìn lên. “Cậu là con một à?” cô hỏi.

Cậu giật mình. “Phải mà cũng không phải. Ý tôi là, tôi có một đứa em gái nữa. Em song sinh. Nó chết rồi.”

Rosemary gật đầu. “Cậu có bao giờ nghĩ đến cô ấy không?”

“Có chứ.” Cậu cảm thấy không thoải mái và nhìn lảng đi chỗ khác. “Cũng không hẳn là nghĩ về nó. Ý tôi là, tôi đã nhìn thấy nó bao giờ đâu. Chỉ là nghĩ xem nó sẽ như thế nào thôi.”

Mặt cậu đỏ bừng lên, cậu sốc khi thấy mình có thể giải bày nhiều đến thế với cô gái này, kẻ lạ mặt đã làm rối tung cuộc sống của bọn họ, cô gái mà cậu thậm chí còn không ưa.

“Được rồi,” cậu nói. “Đến lượt cô. Kể cho tôi điều gì đó riêng tư một chút xem nào. Chuyện gì mà bố tôi không biết ấy.”

Cô nhìn Paul dò xét.

“Tôi không thích ăn chuối,” cuối cùng cô nói, và cậu cười phá lên, rồi đến cô cũng cười. “Không, nói thật mà, tôi không thích. Còn gì nữa nhỉ? Hồi lên năm, tôi bị ngã xe đạp và gãy tay.”

“Tôi cũng thế,” Paul nói. “Tôi cũng bị gãy tay hồi lên sáu. Tôi bị ngã từ trên cây xuống.” Cậu nhớ lại chuyện lúc đó cái cách bố đã bế cậu lên, bầu trời vụt qua trước mắt, tràn ngập ánh nắng và lá cây, khi bố đưa cậu ra xe. Cậu nhớ cả đôi tay của bố, thật chính xác và dịu dàng khi ông nẹp xương, và họ lại quay về nhà, đi trong ánh nắng dát vàng của buổi chiều tà.

“Này,” cậu nói. “Tôi cho cô xem cái này nhé.”

Cậu đặt chiếc ghi ta nằm xuống xích đu rồi cầm mấy tấm ảnh đen trắng ram ráp lên.

“Có phải chỗ này không?” cậu hỏi, đoạn đưa một tấm ảnh cho cô. “Nơi cô gặp bố tôi ấy?”

Cô cầm lấy tấm ảnh và xem xét một lúc, rồi gật đầu. “Đúng rồi. Bây giờ thì trông khác rồi. Xem ảnh cũng thấy chỗ này từng là một ngôi nhà đẹp - có mấy tấm rèm rất xinh treo ở cửa sổ, cả hoa nữa chứ. Nhưng bây giờ chẳng còn ai sống ở đây cả. Căn nhà chỉ để không thôi. Gió tràn vào tận nhà vì cửa sổ vỡ hết rồi. Hồi còn nhỏ bọn tôi từng chơi ở đây. Chúng tôi từng chạy như điên trên đồi, tôi còn chơi trong ngôi nhà này với mấy anh chị họ nữa. Họ bảo nhà này bị ma ám, nhưng tôi vẫn thích nó lắm. Tôi chẳng biết vì sao nữa. Nó giống như là một nơi bí mật của riêng tôi ấy. Đôi lúc tôi ngồi trong nhà, vẫn mơ mộng xem sau này mình sẽ ra sao.”

Cậu gật đầu, lấy lại tấm ảnh và ngắm nhìn những hình người như cậu đã từng làm hàng trăm lần trước đó, như thể họ có thể trả lời mọi câu hỏi của cậu về bố vậy.

“Chắc cô đã không mơ đến lúc này,” cuối cùng cậu nói, mắt ngược lên.

“Không,” cô khẽ đáp. “Chưa bao giờ.”

Cả hai không nói gì một lúc. Ánh nắng xuyên qua tán cây, hắt bóng xuống sàn hiên nhà phủ sơn.

“Rồi. Lại đến lượt cậu,” lát sau cô lên tiếng, mặt hướng về phía cậu.

“Đến lượt tôi á?”

“Nói cho tôi nghe chuyện gì mà bố cậu không biết ấy.”

“Tôi sắp vào học ở Juilliard,” cậu nói, từ ngữ nối nhau tuôn ra, reo vui như tiếng nhạc. Cậu chưa nói cho ai biết trừ mẹ. “Ban đầu tôi được đưa vào danh sách đợi thôi, nhưng tuần trước tôi vừa được nhận rồi. Lúc bố tôi không có ở nhà.”

“Chà chà.” Cô cười hơi buồn buồn. “Tôi đang nghĩ đến món rau cậu thích cơ đấy,” cô nói. “Nhưng cũng tuyệt lắm, Paul ạ. Tôi luôn nghĩ được học đại học thì rất tuyệt.”

“Rồi cô cũng sẽ được học đại học thôi mà,” cậu nói, đột nhiên nhận ra cô quá thiệt thòi.

“Tôi sẽ đi học. Chắc chắn tôi sẽ đi.”

“Chắc tôi sẽ phải tự trả tiền học cho mình thôi.” Paul nói ướm khi nhận thấy quyết tâm sắt đá của cô, nó lấn át cả nỗi sợ hãi. “Bố tôi đã sắp đặt sẵn cho tôi một sự nghiệp chắc chắn. Ông ấy ghét nghề cầm ca lắm.”

“Cậu không biết đâu,” cô nói, ánh mắt nhìn lên sắc lạnh. “Cậu không biết tất cả mọi điều về bố cậu.”